

Pep «el botifarra»

PACO MUÑOZ

«A mi un somni mai em cansa» (Lluís Llach).

Fa anys vaig editar dos LP en vinilo, un del Grup Sarau i l'altre de l'Escola de danses de Xàtiva. Després vaig produir un casset on cantaven l'Apa i la Josepa Blasco. L'Ovidi, el Toti Soler i jo parlàrem una nit, després d'un concert, de la possibilitat de trobar un camí per a que aquella música poguera algun dia pujar a l'escenari com puguen els cantadors de flamenc, de que escriptors volgueren escriure versos que revifaren aquests vells cants. Un temps després vaig cantar a Madrid amb José Meneses i El Cabrero i parlàrem del tema. Ells, en escoltar aquelles gravacions, comentaren que donada la categoria de les veus lamentablement tinguera aquell tipus d'acompanyament. Els seus guitarristes em deien que algunes d'aquelles coses amb altra musicalitat darrere podria ser el flamenco valencià.

Quan vaig escoltar l'altre dia el CD que acaba de gravar Pep «el botifarra» amb uns arranjaments de Néstor Mont espectaculars vaig pensar que pagava la pena haver somniat que allò podria ser possible.

El passat diumenge, a Picanya, assegut al galliner del teatre perquè baix ja estava ple, vaig confirmar que allò era possible i que el camí ja estava marcat. Escoltar les veus de Pep i Lola, amb un quartet de doble corda, dos guitarres, un baix elèctric i un guitarró, era glòria pura. El Pep és una força pura de la natura que damunt ha sabut xuclar de la gent gran de la seua comarca de la Costera, probablement una de les comarques més riques en danses i cants del nostre País, i cantà. Volà per les notes i un sent que allò que el Pep i la Lola canten ja ho havies escoltat des de sempre sense saber on perquè ells estan cantant les arrels més fondes dels valencians. Les lletres, passades de boca en boca –és preciós escoltar amb la senzillesa i veritat que Pep diu «esta me l'ensenyà m'abuela» i escoltar una veu del pati de butaques que crida la meua i el Pep que tanca dient «esta li la dedicaré al meu germà».

I poc a poc van desfilant boleros, jotes, peteneres, fandangos... i quan Pep anuncia unes malaguenyes o unes granadines es veu en la necessitat de dir «ací tenim de tot». I acaba, per refermar el que diu, en unes havaneres que saben a glòria.

Mentre el València li guanyava al Barça, i ho corroboraven els crits d'un bar pròxim, jo era feliç perquè veia un somni de tants anys fet realitat en les veus de Lola i Pep i en el treball extraordinari del Néstor i l'acompanyament entusiasta de tots els músics. Inclòs vaig arribar a dir-me a mi mateix, sense massa convicció, ara ja em puc morir tranquil.

* Cantautor.

(Levante-EMV, 27 de febrer de 2007)

464 mots